

νας στιγμὰς διαταγμοῦ, ὅτι λαμβάνετε τακτικῶς εἰδήσεις των.

— Ἀριστὰ τακτικῶς, ἀπάντησεν ἡ γηραιὰ γυνή· ἕως τότε τοῦλάχιστον, δόξα τῷ Θεῷ, ἀργότερα ἢ ταχύτερα ἔλαβα πάντοτε τὰ γράμματα τῶν υἱῶν μου.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ Λουκία ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἔφερε τὸ ἰχνογράφημα, ὅπερ εἶχε σχεδιάσει, τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Ἐλεονώρας. Ἡ εἰκὼν ἠγαρήστησε τὴν γραίαν ὡς ἂν μὴ ἦτο ἔργον ἀρχαρίου· τὴν ἀνῆρτησε δ' αὐτὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ της λέγουσα, ὅτι θὰ ἐνθυμεῖτο πάντοτε, ὡς ἂν τὴν ἔβλεπε, τὴν νεαρὰν ἀγγλίδα φίλην της.

Τέλος ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ δὲ ἰταλὶς ἐπέμεινε νὰ συνοδεύσῃ τοὺς ξένους της μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς δεινδροστοιχίας. Ὁ Σὶρ Ἰωάννης προσέφερεν αὐτῇ τὸν βραχιονά του, ἦτο δ' εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις μετὰ πόσου σεβασμοῦ καὶ πόσης εὐγενείας τὴν ὠδήγει, καὶ πόσον ἐπιμελῶς ἐκανόνιζε τὸ βῆμά του πρὸς τὸ βῆμά της. Οἱ ἀποχαιρετισμοὶ τῶν δύο γυναικῶν ὑπῆρξαν συγκινητικοί. Ἐχωρίσθησαν ὡς φίλαι μᾶλλον ἢ ὡς πρόσφατοι γνώριμοι. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λουκίας ὑγράνθησαν, ὅτε ἠσπάσθη τὰς ἐξῆυτιδωμένας παρειὰς τῆς γραίας ἰταλίδος, καὶ τῇ πύχθη:

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ἰδῆτε μίαν ἡμέραν τοὺς υἱούς σας πρὸς παρηγορίαν σας.

Δάκρυα δ' ἐπίσης ἐπλήρωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κυρίας Ἐλεονώρας, ὅτε, ἀσπαζομένη τὴν νεαρὰν κόρην, ἀπῆντησεν:

— Ὁ Θεὸς ν' ἀκούσῃ τὴν εὐχὴν σας! Μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ζω. Ἄν ὅμως εἶνε ἄλλη ἡ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ, ἔχω πεποιθῆσιν ὅτι θὰ ἐπανευρεθῶμεν ἐκεῖ ἐπάνω (καὶ ὑψωσε τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν οὐρανόν) ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῆσῃ.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἔριμειν ὅπου ἴστατο, καὶ ἀπεχαιρέτισε τοὺς ξένους της διὰ τῆς χειρὸς, ὅτε παρέκαμψαν οὗτοι τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ· εἶτα δὲ βραδυπατοῦσα καὶ κύπτουσα τὴν κεφαλὴν, ἐπανῆλθεν ἡ ἀτυχὴς ἐρημίτις εἰς τὴν μονήρη της κατοικίαν.

[Ἐπιτετα συνεχῆς]

ΚΥΘΟΥ ΘΕΡΜΑ ΛΟΥΤΡΑ

Οὐδέεις ἐστὶν ὁ ἀγνοῶν ὅτι ἐν Κύθῳ, μετὰ τῶν Κυκλάδων νήσων, τῇ κοινῶς καλουμένῃ *Θερμιά*, ὑπάρχουσι θερμὰ ἰατρικὰ ὕδατα, πολλοὶ ὅμως οἱ ἀγνοῶντες καὶ τὴν θέσιν αὐτῶν ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτόθι δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν κτιρίων, ἐν οἷς εὐρίσκουσι πᾶσαν ἄνεσιν οἱ πρὸς ἴασιν μεταβαίνοντες. Περιελθόντες πρὸ μινὸς τὴν νησίδα Κύθον πρὸς γεικὴν αὐτῆς περιγραφὴν, δημοσιεύομεν ἐνταῦθά τινα περὶ τῶν λουτρῶν, καίτοι πολλάκις περὶ τούτων ἐδημοσιεύθησαν ἐκθέσεις παρὰ τῶν διατελεσάντων κατὰ καιροῦς ἐκεῖ ἰατρῶν, τελευταίων

δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀγγέλου Χαντζάρα, διευθυντοῦ ἤδη τυγχάνοντος τῶν ἐκεῖ καταστημάτων.

Τὰ θερμὰ λουτρὰ τῆς Κύθου δὲν μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ὡς ἄλλα τινὰ τῶν τῆς Ἑλλάδος, οἷον τὰ τῆς Αἰδήψου, ὧν ἐγίνετο χρήσις πρὸς θεραπείαν ἀσθενειῶν. Περὶ τῶν τῆς Κύθου ἔχομεν ἐνδείξεις καὶ μαρτυρίας ῥητὰς ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων χρόνων, ὅτι ἦσαν γνωστὰ καὶ ὅτι ἐγίνετο τούτων χρῆσις θεραπευτικῇ. Ἡ ἀρχαιότερα τῶν ἐνδείξεων εἶνε ἡ μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος τῆς νήσου Κύθου εἰς *Θερμιά* ἀνερχομένη μέχρι τοῦ 1142, ὅτε ὑπὸ τοῦ γράψαντος τὰς Τάξεις τῶν πατριαρχικῶν θρόνων Νεῖλου Δοξαπατρὶ ἀναφέρεται τὸ πρῶτον ἡ νῆσος ἔχουσα ἐπίσκοπον. Βεβαίως δὲ ἡ ὑπὸ τοῦ Νεῖλου γενομένη χρῆσις τοῦ ὀνόματος τῆς νήσου *Θερμιά* ἀντὶ Κύθου σημαίνει ὅτι ἡ μετατροπὴ τούτου ἐγένετο πολὺ πρότερον, ὥστε εἶχε καθιερωθῆ διὰ τοῦ χρόνου.

Αἱ εἰδήσεις δὲ περὶ τῆς θεραπευτικῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν δὲν ἀνέρχονται πέραν τῶν μέσων τῆς 1571 ἑκατονταετηρίδος. Τῶν θερμῶν ὑδάτων μνημονεῖ ὁ Πορκάτσης (1572), πρῶτος καθὰ γινώσκομεν τῶν γεωγράφων, εἶτα ὁ Βοσκίνης (1658), ὁ ὁποῖος προσθέτει ὅτι εἰς Κύθον (οὗτος ὀνομάζει τὴν νῆσον *Fermentia*) προσήρχοντο ἐκ πάντων τῶν μερῶν ἀσθενεῖς, καὶ ὅτι τὰ λουτρὰ αὐτόθι δὲν ἦσαν ὑποδέστερα τῶν τοῦ Ἀθάνου ἢ ὀρθότερον Ἀπόνου (*Aquae Patavinae*) ἐν Ἰταλίᾳ. Σημειοὶ δὲ καὶ ἐν τῷ χάρτῃ τῆς νήσου, ὃν παραθέτει εἰς τὸ σύγγραμμά του, τὴν θέσιν τῶν λουτρῶν διὰ τῆς λέξεως *bagui*. Ὁ Τουρνεφόρτιος (1700) τὰ αὐτὰ σημειοὶ. Ἐπιγραφὴ δὲ, τὰ νῦν ἐντετοιχισμένη ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ χρονολογίου 1782 Ἰουλίου 28 ὅτι δεξικεμένη χάριν τῶν λουμένων οἰκοδομήθη δι' ἐξόδων καὶ δαπάνης τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ πανευγενεστάτου καὶ περιβλέπουτο ἄρχοντος διερμηνεύς τοῦ στόλου Κυρίου Κυρίου Νικολάου Μαυρογένους.

Αἱ πηγαὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων κεῖνται εἰς τὴν ΒΑ τῆς νήσου παραλίαν, ἀπέχουσι περὶ τὰ 200 βήματα τῆς ἀκτῆς λιμενίσκου σχηματιζομένου εἰς τὸν μυχὸν τῆς κολπώδους ΒΑ παραλίας. Ὁ λιμενίσκος οὗτος, ὃν οἱ γεωγραφικοὶ πίνακες σημειοῦσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς *Ἀγ. Εἰρήνης*, ἀποτελεῖ καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν παραλίαν τέσσαρας μικροτέρους ναυλόχους ἢ αὐλάκια, κατὰ τὴν ἐκφρασίαν τῶν ἐγγυφίων. Ὁ πρὸς βορρᾶν κείμενος λέγεται *Σκιτάρη*, ὁ ἐν μέσῳ *Θέρμα*, παρ' ᾧ καὶ αἱ πηγαί, ὁ μεγαλειέτερος δὲ τῶν δύο πρὸς μεσημβρίαν λέγεται Ἀγία Εἰρήνη ἐκ παρακειμένου αὐτόσε ναύσκου, ἐκ τούτου δ' ἔλαβε καὶ ὄλος ὁ κόλπος τὸ ὄνομα Ἀγ. Εἰρήνη, ὄνομα ὅμως μόνον εἰς τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτας σημειούμενον.

Αἱ πηγαὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων ἀναβλύζουσι παρὰ τοὺς πόδας ὑψηλοῦ λόφου. Τούτων ἡ μὲν

μία, ἡ σιδηροῦχος, λέγεται τοῦ Κακκάβου, ἡ ἑτέρα δὲ, ἡ περὶ τὰ 50 βήματα τῆς πρώτης ἀπέχουσα, τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων. Τὸ ὄνομα Κίκαβος ἐδόθη εἰς τὴν μίαν τῶν πηγῶν, διότι τὸ ζέον ὕδωρ αὐτῆς, ἀναβλύζον καθέτως καὶ ἐκπέμπον ἀτμούς, καὶ πομφόλυγας ἐνίοτε, φαίνεται ὡσεὶ ὕδωρ κακκάβου (χύτρας) κοχλάζον. Ἐκ τῶν παρακειμένων δὲ δύο τὸ πρῖν, μίας δὲ σήμερον ἐκκλησίας τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ ἑτέρα τῶν πηγῶν.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἐστράφη ἡ προσοχὴ τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν λουτρῶν τούτων, διότι πλείοτεροι ἀσθενεῖς ἐφοίτων, ἐκλιπόντος τοῦ φόβου τῶν πειρατικῶν ἐπιδρομῶν. Διὸ ἀπὸ τοῦ 1836 ἤρξαντο ἀνεγειρόμενα αὐτόθι περὶ τὰς πηγὰς δημόσια οἰκήματα καὶ λουτῆρες, ἐν ἀρχῇ μὲν μικρὰ καὶ στενόχωρα, ὡς ἦσαν ὅλα τὰ πρῶτα σχέδια τῶν δημοσίων κτιρίων τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁδῶν καὶ τῶν πόλεων, εἶτα δὲ κατὰ τὸ 1842 καὶ 1852 ὀλίγον μεγαλύτερα. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης συρροῆς ἀσθενῶν, διατάχθη παρὰ τῆς κυβερνήσεως τῷ 1858 ἡ ἀνεγερσις εὐρυχώρου καὶ τελείου ὑδροθεραπευτικοῦ καταστήματος, ἐπαρκούντος εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν προσερχομένων, τελείου, καὶ κατὰ τοὺς τύπους, τοὺς διαγραφομένους ὑπὸ τῆς ἱατρικῆς, καθ' ὅσον οὗτοι ἐν Κύθῳ ἠδύναντο νὰ ἐφαρμοσθῶσιν.

Οὕτω δὲ ἀνηγέρθη μέγα κτίριον παρέχον εἰς τὸν καταπλέοντα εἰς τὸν ὄρμον καλὴν ἀπὸ θαλάσσης θέαν, ἐν μέσῳ τῆς ἐντελοῦς ἑλλειψεως ἐν τῷ χώρῳ ἐκείνῳ ἐπέτρων οἰκίσεων.

Τὸ ὅλον κατάστημα, οὗτινος ἐν τμημα ἀπέμεινεν ἡμιτελές, ἐγκαταλειφθεῖσης τῆς οἰκοδομῆς, περιλαμβάνει δωμάτια 73 διαφόρου μεγέθους πρὸς χρῆσιν τῶν ἀσθενῶν, καὶ ἐν γένει τῆς ὑπηρεσίας τοῦ καταστήματος.

Τὰ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς πρόωρισμένα δωμάτια περιέχουσι πάντα τὰ ἀναγκαϊότατα ἐπιπλα, οἷον τράπεζαν, νιπτῆρα, κλίνην, πλὴν κλινοστρωμνῆς, ἣν ὀφείλουσιν οἱ ἀσθενεῖς νὰ φέρωσι μετ' ἐαυτῶν.

Ἐκ τῶν τῆς οἰκοδομῆς τὸ μᾶλλον ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε οἱ λουτῆρες 14 τὸν ἀριθμὸν. Ἐκαστος τούτων ἀποτελεῖται ἐκ μονολίθου λευκοῦ μαρμάρου κεινται δὲ κατὰ σειρὰν ἐν μεμονωμένῳ ἑκαστος θαλάμῳ εἰς τὸ κατώτατον μέρος τοῦ καταστήματος.

Ἐν τοῖς θαλάμοις δὲ τῶν λουτρῶν, τῶν προωρισμένων διὰ τὰ σιδηροῦχα λουτρά, ὑπάρχουσι καὶ λουτῆρες διὰ τὰ καταρρακτά. Ὑπάρχουσι δὲ πρὸς τούτοις καὶ δύο λουτῆρες εἰς κενωρισμένον μέρος ἀπὸ τοῦ καταστήματος διὰ τοὺς πάσχοντας μολυσματικὰ νοσήματα.

Ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ καταστήματος κεινται δύο ψυκτήριοι δεξαμεναὶ πρὸς ἀπόψυξιν ὑδάτων ἐκαστῆρας τῶν πηγῶν, οὕτως ὥστε τὸ εἰς τοὺς λουτῆρας δι' ἰδίων σωλήνων διαχετούμενον θερμὸν

ὑδρὸς ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν πηγῶν δύναται νὰ συγκερασθῇ μετὰ τοῦ ψυχροῦ, τοῦ δι' ἰδιαιτέρον σωλῆνος ὡσαύτως εἰς τοὺς λουτῆρας πεμπομένου, καὶ λάβῃ τὴν θερμοκρασίαν, ἣν ὀρίζει πάντοτε ὁ ἱατρὸς δι' ἑλαστον τῶν ἀσθενῶν.

Τὸ ὅλον δὲ κτίριον ἔχει ἀερισμὸν ἄριστον, καθὼς καὶ οἱ λουτῆρες, οἵτινες εἶνε ἐστεγασμένοι διὰ θόλου καλλιτεχνικοῦ, διατηροῦνται δὲ καὶ καθαρότατοι, καθαριζόμενοι ἀδιαλείπτως μετὰ ἑκαστον λουτρὴν ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ ὑπηρετῶν τοῦ καταστήματος.

Πλὴν τῶν δωματίων τοῦ δημοσίου καταστήματος ὑπάρχουσιν ἐκτὸς οἰκίσκοι ἰδιωτικοὶ ἐν ὅλῳ περίπου 40 δωμάτια ἀποτελοῦντες, ἐνοικιζόμενοι πρὸς χρῆσιν τῶν ἀσθενῶν. Αὐτόθι δὲ ὑπάρχουσι καὶ τινὰ καφενεῖα καὶ ξενοδοχεῖα διὰ τοὺς μὴ τρώγοντας ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τῷ κοινῷ τῶν καταστημάτων τῆς Κυβερνήσεως, ἅτινα νῦν εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἀγ. Χαντζάρα, παραχωρηθέντων αὐτῷ τῶν λουτρῶν διὰ νόμου τῷ 1871.

Τῶν θερμῶν ὑδάτων τῆς Κύθου ἐγένοντο πολυλαὶ ἀναλύσεις, ἀλλὰ, ὡς λέγει καὶ αὐτὸς ὁ κ. Χαντζάρας ἐν ἐκθέσει αὐτοῦ δημοσιευθεῖσῃ ἐν τῷ ἱατρικῷ περιοδικῷ «Γαληνῷ» τῷ 1880, οὐδὲν δυστυχῶς γινώσκωμεν περὶ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως· διότι τὰ ἐξαγόμενα τῶν διαφόρων Εὐρωπαϊκῶν εἶνε ἀντιφατικά. Τὸ μόνον, ὅπως σήμερον, λέγει ὁ κ. Χαντζάρας, δυνάμεθα νὰ γνωστοποιήσωμεν εἶνε ὅτι τὰ ὕδατα τῆς Κύθου περιέχουσι ἰώδιον καὶ βρώμιον εἰς μεγάλην ποσότητα· διὸ καὶ ὁ διάσημος χημικὸς Λίβιχ θεωρεῖ τὰ λουτρά ταῦτα πολύτιμα καὶ ὑπέρτερα πολλῶν ὁμοίων τῆς Εὐρώπης διὰ τὴν ἄφθονον ποσότητα τῶν δύο τούτων χημικῶν οὐσιῶν. Περιέχουσι δὲ καὶ σίδηρον εἰς μεγάλην ποσότητα, καὶ ἀνθρακικὸν ἀεὶ διαλελυμένον καὶ εἰς ἐλευθέραν κατάστασιν.

Ἐκ τῆς πηγῆς τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων, ἥτις κείται ἐντὸς τοῦ καταστήματος, ἀναβλύζει ὕδωρ διαυγές, ὑφάλμυρον καὶ ὑπόπικρον, ἔχον θερμοκρασίαν 32 βαθμῶν Ῥεωμόρου, ἐκ δὲ τῆς τοῦ Κακκάβου ὕδωρ ὑπόθλον, σκωριόχρουν, ἄλμυρον καὶ πικρὸν, καταλεῖπον εἰς τοὺς ὄχετους καὶ τὰς δεξαμενάς ὑποστάθμην ἐρυθρὰν, καὶ ἔχον θερμοκρασίαν 44 βαθμῶν Ῥεωμόρου.

Ἡ θερμοκρασία τῶν πηγῶν μένει καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους ἀμετάβλητος, μόνον δὲ περὶ τὸ ποσὸν παρατηρήθη ἀξομειώσις τις κατὰ τὴν πολυμοιβρίαν ἢ ἀνομβρίαν τοῦ ἔτους. Ὑπάρχει ὅμως ἄφθονος ποσότης διὰ τὴν χρῆσιν τῶν λουτρῶν, τοῦ περιτεύοντος δι' ὄχετος ῥέοντος εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ ἱματικὴ δύναμις τῶν λουτρῶν τῆς Κύθου εἶνε ἀναμφισβήτητος, κυρίως δὲ ἐπενεργοῦσιν ἱματικῶς ἐπὶ τῶν ρευματισμῶν ἐν γένει, ἀρθρίτιδος, ἐπὶ παθήσεων γυναικείων, ἐπὶ νευραλγιῶν, καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων παθημάτων, οἷον χλωρῶ-

σεως, ὀσφυαλγίας, σπυρίλιδος, ψαμμιάσεως, δερμικών νοσημάτων κτλ., ἅτινα ἀπαριθμοῦσιν αἱ τῶν κατὰ καιροῦς ἰατρῶν τῶν λουτρῶν ἐκθέσεις.

Ὁ χρόνος ὁ κατάλληλος πρὸς χοῆσιν τῶν λουτρῶν τῆς Κύθου εἶνε συνήθως οἱ μῆνες ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι Σεπτεμβρίου, πολλάκις καὶ μέχρι Ὀκτωβρίου, ἐὰν ὁ καιρὸς δὲν εἶνε ψυχρὸς· ὑπάρχουσι δὲ καὶ παραδείγματα ἰαθέντων διὰ τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ καταστήματος καὶ τῶν λουτρῶν ἐκτελεῖται κατὰ κανονισμόν τοῦ διευθυντοῦ ἐγκριθέντα τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ἰατροσυνοδρίου τῷ 1873, ἐνθα διαγράφονται αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ ἰατροῦ διευθυντοῦ, τοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ, τῶν ἀσθενῶν, τὰ τῶν λουτρῶν κτλ. Κατὰ τὸν κανονισμόν τοῦτον (ἄρθρ. 34) ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος ὀρίζει ἐκάστῳ τῶν ἀσθενῶν τὴν ὥραν τῆς λούσεως, τὴν διάρκειαν αὐτῆς, τὸν βαθμὸν τῆς θερμοκρασίας καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ λουτῆρος. Ἐπιβάλλεται δὲ πρὸς τούτοις ἡ ὑποχρέωσις (ἄρθρ. 4) νὰ χρηρηγῇ τὴν ἰατρικὴν αὐτοῦ συνδρομὴν πρὸς πάντα ἐπιβαλλόμενον αὐτὴν πάσχοντα, καὶ νὰ διατηρῇ ἐν τῷ καταστήματι τὰ ἀναγκαϊότερα φάρμακα, χειρουργικὰ ἐργαλεῖα καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς βοήθειαν τῶν πασχόντων.

Ἐν τῷ καταστήματι τῶν λουτρῶν ὑπάρχει καὶ τηλεγραφεῖον, λειτουργοῦν μόνον ἐν καιρῷ τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν.

Ἡ μετάβασις εἰς τὰ λουτρά γίνεται ἐκ Πειραιῶς κατὰ πᾶσαν Παρασκευὴν, ἐκ Σύρου δὲ κατὰ πᾶσαν Τετάρτην. Ὁ πλοῦς δ' ἐκατέρωθεν καὶ ἡ ἀποβίβασις καὶ ἐπιβίβασις γίνονται πάντοτε τὴν ἡμέραν. Εἶνε δὲ ἡ τε ἐπιβίβασις καὶ ἀποβίβασις εὐκόλος καὶ εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς παραλυτικούς, παρεχομένης προθύμως καὶ μετὰ δεξιότητος τῆς ὑπηρεσίας ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ καταστήματος καὶ τῶν λεμβούχων Κυθίνων.

Τροφὴν οἱ φοιτῶντες εὐρίσκουσιν ἄφθονον καὶ ἐλεγκτήν· οὐ μόνον δὲ οἱ ἐντὸς τοῦ καταστήματος τρώγοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκτὸς οἰκοῦντες, ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς ὀματίοις, εὐρίσκουσι πᾶν τὸ χρειώδες.

Ἡ ἐν γένει δὲ διατριβὴ ἐν τοῖς λουτροῖς Κύθου δὲν εἶνε πλεκτικὴ, ὁπόταν μάλιστα ὑπάρχῃ μεγάλη συρροὴ φοιτητῶν, τὸ κλίμα εἶνε ὑγιεινὸν καὶ δροσερόν. Οἱ βουλούμενοι δὲ τῶν φοιτητῶν δύνανται νὰ ἐκδράμωσι καὶ μέχρι τῆς κομποπόλεως Κύθου, μίαν ὥραν ἀπεχούσης τῶν λουτρῶν, ἢ μέχρι τῆς ἐτέρας κομποπόλεως τῆς νήσου Σύλλακος, ἀποτελούσης ἴδιον δῆμον τὸν τῆς Δρουπίδος, ἀπεχούσης τῶν λουτρῶν 2 ὥρας 30.

Καθόλου δ' εἶπεν τὰ καταστήματα τῶν λουτρῶν τῆς Κύθου εἶνε τὸ μόνον ἐντελεῖς ὑδροθεραπευτικὸν κατάστημα τῆς Ἑλλάδος, πληροῦν κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τοὺς ὄρους, οὓς

ἀπαιτεῖ ἡ ἐπιστημονικὴ κατασκευὴ, συντήρησις καὶ χοῆσις τῶν τοιούτων ὑδροθεραπευτικῶν ἰδρυμάτων.

Α. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

Ἡ ἔφημερις ἐν Παρίσιος

Ἡ ἔφημερις, ὁ τύπος εἶναι σήμερον μεγάλη δύναμις ἐνεργείας, ῥήτωρ ἄμα καὶ τηλεγραφητής, χρονογράφος τὰ πάντα μαθητῶν καὶ πανταχοῦ ὅπου εἰσδύει, αὐτὰ διακοινῶν, διὰ τῶν πολυαριθμῶν αὐτῆς ἀντιτύπων, ὡς διὰ μυρίων στομάτων.

Τί ἄρα γε θὰ ἦτο ὁ βίος τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων ἄνευ τῆς ἐφημερίδος; Προηγήθησαν περίοδοι πολιτισμοῦ, ἐκλιπόντος σήμερον, ἴσως δὲ μάλιστα καὶ κρείττονος καὶ περιεργότερου, ἀλλ' ὅμως οὐδέποτε αἰὼν τοῦ χάριτος, δυνάμενος νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν ἡμέτερον· ὥστε ὀρθῶς λέγεται, ὅτι καλὸς περὶ τύπου νόμος εἶναι ζωτικὸν ζήτημα διὰ πᾶν ἔθνος, διότι ἡ ἐφημερις ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν ὑπάρξεως, εἶναι τὸ νοερὸν ὄξυγόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καίτοι περιέχον καὶ ἀτμίδας ὀξειδίου ἀνθρακος ἐνίοτε.

Ὅπως δὴποτε ὁ παρισινὸς ἀπορροφᾷ τὸν ἀέρα τοῦτον ἀσμένως, ἐπιθυμῶν ὅμως ἀείποτε ἰδέας ἐτοιμοῦς, μορφὰς πλήρεις καὶ τελείας, μωρίας ἐπιτερεπτεῖς, ἔστω καὶ ἐξευρημέναις.

Οἱ λόγιοι ἐκεῖνοι, οἱ ἄνευ μονίμου στέγης, ἔχουσι πάντοτε ὥραν τινὰ ἀφιερωμένην εἰς τὰ ὀρεκτικὰ ποτὰ καὶ τὰς διαλέξεις, τὴν ὥραν τοῦ ἀψιφθίου, σημαίνουσαν ἀκριβῶς ὅταν οἱ διανομεῖς, φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς στοιβάδας νεοτυπῶτων ἐφημερίδων, διατρίβωσι προπετῶς τοὺς διαβάτας. Ἡ ὥρα αὕτη, ὀνομαζομένη ὥρα τῆς ἐφημερίδος, εἶναι μία τῶν παρισινωτέρων ὥρῶν τοῦ παρισινοῦ βίου, εἶναι εἰδικὴ τις χρόνου στιγμή, ἐν ἣ οἱ Παρίσιοι λαμβάνουσιν ὄψιν ὅλων ἰδιόρρυθμον, ὄψιν ἐκτάτου κινήσεως. Τοιαύτη τις ὥρα φοβερᾶς κινήσεως ὑπάρχει καὶ ἐν Λονδίῳ, ὁπότε πᾶσαι αἱ ὁδοὶ τοῦ ἄστεος ὀμοιάζουσι μυρμηκίᾳ, ἢν διετάραξεν ἡ ἄκρα ῥάβδου διαβάτου τινός, ἡ ὥρα δὲ αὕτη εἶναι ἐνταῦθα ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου, καὶ οἱ διασχίζοντες τὸν λαὸν εἶναι παῖδες τραπεζικῶν ἢ ἐμπορικῶν οἴκων κρατούντες φακέλους ἐπιστολῶν καὶ εἰσορμῶντες διὰ μέσου τῶν ἄμαξων ταχεῖς ὡς οἱ ἵπποι.

Σημαίνει καὶ ἐν Παρίσιος ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου, ἀλλ' ὅμως ἐνταῦθα περιεργότερα, ὡς εἶπομεν, ἴσως δὲ καὶ χαρακτηριστικωτέρη εἶναι ἡ ὥρα τῆς ἐφημερίδος. Ὅποια πυρετώδης τότε συνώθησις καὶ ἐνεργείας ἐπαύξεσις πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν! Ὅποιος δὲ ἀγὼν διὰ τοῦ ἀγκῶνος, ἔστι δ' ὅτε καὶ διὰ τοῦ γρόνθου πέριξ τῶν κιοσκίων, ὅπου πωλοῦνται αἱ ἐφημερίδες, ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν μεγάλων συμβεβηκότων πρὸς ἐπίτευξιν ἐνός φύλλου! Ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς κοιναῖς ἡμέραις ἀείποτε κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἡ ἀγορὰ παριστᾷ